

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računana se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 29. maja.

Y. — Največje Škandinavsko kraljestvo je, kakor sploh znano, Švedija (po švedski „Sverige“), ki je v cvetočem finančnem stanju, kajti od leta 13., — torej 70 let — neso imeli Švedi nobene vojne. Res, da so Švedi napravili tudi nekoliko državnega dolga, ali to je bilo napravljeno vse zaradi železnic in drugih državnih investicij, torej so bili dolgovi narejeni le državi in narodu na korist.

Švedska ustava se opira na osnovni zakon od 22. junija 1866. l., ki je odpravil zakon od 1810 l., po katerem so bili v državnem zboru le 4 stanovi: plemenitaši, duhovni, meščanje in kmetje po svojih poslancih zastopani.

Sedanja ustava Švedska je pa popolno novosegna in napravljena po občeznem zapadnem kopitu. Kralj je navezan v vsaki zadevi na svoje državne svetnike, katerih je deset, in kateri so od njega imenovani: dva državna ministra za pravosodje in vnanje posle, 5 državnih svetnikov pa za notranje zadeve, za finance, za vojsko, brodovje in verozakon, razen tega so še 3 državni svetniki brez portfelja. Če člen državnega sveta misli, da je kak kraljev sklep neumesten in ustavi in narodovi koristi škodljiv, je obvezan dati svoj utemeljeni protest v zapisnik.

Po takem protestu izstopi dotični državni svetnik iz službe s tem dodatkom, da svojo plačo obdrži. Ako tega ne stori, je narodu odgovoren, kakor bi bil sam po sebi kaj tako napačnega nasvetoval, in čaka ga potem obtožba pred državnim sodiščem.

Tak kraljev sklep pride v razsodbo prihodnjemu državnemu zboru, ki ima določiti, ali je imel dotični državni svetnik prav ali ne.

Ako državni zbor smatra, da je dotični državni svetnik imel prav, izreče to v javni seji, in svetnik (minister) nastopi spet poprejšnjo službo pri kralju.

Na ta način nahajajo se v Švediji narodu odgovorni svetovalci, ne pa kroni odgovorni ministri.

Pri volitvah v državni zbor, ki se imajo vršiti vsako tretje leto meseca septembra, izvoli se 136 poslancev iz kmetskih občin in 55 iz mest.

Piva komora — gosposka zbornica — obstaja iz 125 udov, ki so pa tudi voljeni. Vsak ud gosposke zbornice mora biti 35 let star in je moral posedovati vsaj 3 leta zaporedoma zemljišče, ki je bilo najmanj 80 000 tolarjev vredno, — ali pa je moral davek plačevati od letnega dohodka 4000 tolarjev. Udje gosposke zbornice se volijo na 9 let in ne uživajo nobenih dijet.

Politične stranke razvile so se bile v Švediji zadnja leta po priliki v istem smislu, kakor na Danskem.

Najjačja je bila stranka kmetskih prijateljev, ki je že zelo cikala na socijalni demokratizem. Njen vodja in glavni govornik je bil jako nadarjeni in učeni grof Arvid Posse. Ta stranka prišla je v parlamentu do večine in kralj Oskar, kakor pravi ustavni vladar, jo je pred 2 leti poklical na vladno krmilo. Vsi aristokratni in konservativni elementi so se križali pred tem kraljevim sklepom, da je tacega rudečkarja, kakoršnega se je kazal grof Posse, napravil ministrom-predsednikom; — mislili so, da bo grof Posse precej v Štokholmu pariško komuno proglasil in vse stare plemiške gradove po Švedskem razdril in požgal. Pa pametni kralj se vseh teh preokovanj ni čisto nič ustrašil in je napravil grofa Posse-ja za svojega državnega ministra in predsednika vladinemu svetu.

Že 2 leti grof Posse mirno in prav dobro vlada brez opravičenja vsaktere bojazni, katera se je zaradi njega vzbujala po deželi.

Pred 9 dnevi je zastopal v parlamentu vladin predlog, da se mora armada preustrojiti, in po pruske sistemi izdatno povečati. Ta predlog zastopal in branil je pred komoro grof Posse z vso svojo

energijo, pa je vendar propal s 153 glasovi proti 44, ki so bili za predlog. Kmalu potem prišel je ta predlog tudi v gosposko zbornico, in tudi tam je bil zavržen.

Iz tega vladinega čina grofa Posse-ja se vidi, da je kralj Oskar prav imel, ko je zgovornemu vodji švedskih demokratov naložil vladino breme, in ga s tem tudi popolno spokoril. —

Pretečeni petek 25. t. m. je dal ministerski predsednik grof Posse vsled tega poraza v parlamentu ostavko s celim svojim ministerstvom vred kralju Oskarju, ki se pa še do zdaj ni odločil.

Najzanimljivejša kraljevina mej tremi severnimi, po svoji velikosti, po svojih prebivalcih in po ustavi je nedvomljivo Norvegija, v domačem jeziku „Norge“ imenovana.

Ker ta dežela že nekoliko časa s svojimi ustavnimi borbami celi svet zanima, mislimo, da ne bodo čitatelji zamerili, ako malo v njeno zgodovino nazaj posežemo.

Prvikrat se je Norvegija s svojo sosedinjo zjediniła 1319. l., po smrti domačega kralja Hakona VII.

Zjedenje je bilo ustanovljeno pod tem pogojem, da mora skupni kralj 6 mesecev v jednej in spet pol leta v drugej deželi stanovati in vladati.

1397. leta prišla je Norvegija vsled Kalmarske unije pod Dansko, s katero je skupno osodo delila do leta 1814, torej skoro 500 let.

Potenši od Kalmarske unije je zginila Norvegija iz povestnice evropskih držav. Danci so jo vladali iz Kodanja in Danci so skrbeli za to, da je zgubila dežela vsako samostalnost. Norveški dohodki, ki so znašali v pretečenem stoletju vsako leto več nego 1/2 milijona rigsdolarjev, so se uporabljali izključno za danske potrebe, posebno pa za krasna gradbena podjetja danskih kraljev.

Pri vsem tem so bili pa potomci starih Normanov najčistejše krvi, nekdanji „Wickingi“, obva-

LISTEK.

Pillone.

(Danski spisal Viljem Bergsöe, poslovenil I. P.)

(Dalja.)

Ponudba bila je zapeljiva. A največ me je mikal način, kako je Turminov izgovoril poslednje besede „o mojem prijatelji Pillonu“. Bil je vendar tako pošten, tako dober ta Turminov! Kako se je mogel sprijazniti s tako razupitim roparjem, in kaj mi ima povedati o njem? Moja radovednost bila je velika.

Večer bil je svetel in jasen. Zlati lunini krajec plaval je visoko po čistem nebu nad Apeninskimi vrhovi, druga nerazsvitljena lunina polovica videla se je v njem kakor temnomoder žid v svitlozlatej kapici. Globoko pod nami vlačile so se lahke, srebrnosive megle, in iz njih moleli so nizki hribi svoje ostre, z grmi obraščene kamnite vrhove, raz katerih prihajalo je slavčevo petje kot zamolkel vilin zbor. Nad lopo, v katerej sva sedela, majal je lahni veter nežno, na pol razvito listje vinske trte,

v daljavi blisketale se se srebrne proge, bili so od meseca obsejani valovi sredozemskega morja, ki so butali ob skale. Pred nama blestelo je zlahtno samostansko vino v dveh dolgovratnih steklenicah in iz dolin gori slišali so se poslednji glasovi cerkvenih zvonov v Cepranu. Bil je prekrasen, južen in romantičen večer.

Turminov nalil je kozarce in prižgal si smodko, da se je dim sukal v malih kolobarjih po lopi in začel je pripovedovati sledeče:

„Pred dvema leti bil sem prvokrat v Neapolji. Bilo je v juniji, poletje bilo je razprostrlo svoj barvini blišč čez to čudovito mesto, katerega pisano in bogato narodno življenje se še le takrat prav razvije, ko tujci odidejo. Nikoli se nesem mogel dovolj načuditi vsemu novemu in veličastnemu, kar sem videl, — od razgleda na temnomodri zaliv s kadečim se Vezuvom zadej, do raztrganega beraškega dečka, kateri je uredoval z gorečo kupčijsko podjetnostjo po ulicah nabrane ostanke smodek, da odpre na kakem uličnem oglu provizorično prodajalnico smodek.“

„Vsak večer hodil sem počasi s svojo načrtno knjigo pod pazduho doli ob luki ali pa po ozkih

maleričnih ulicah gori in doli, ali pa mimo Sante Lucije, kjer so rujavi ribiči in njih prijazne koče dajale mi dovolj motivov. Neko popoldne, ko sem ravno šetal mimo cerkve svete Lucije, katero so izbrali ribiči za svojo pomočnico, zagledam pisani vlak, ki se je gibal z godbo in zastavami na s cveticami olepšanih vozeh proti Chiaji, za njim šla je cela družba radovednežev in jih glasno občudovala.“

„Bila sta dva mlada zaročenca, ravnokar poročena v majhnej cerkvi, ki sta se zdaj, spremljana od svojih sorodnikov in znancev, hitro domov vozila s konji, z zvonci okinčanimi.“

„Kmalu bilo je vse le oblak prahu, ki se je zgubljal po cesti, ki drži v Posilippo. A petje bilo je tako veselo in glasovi tako mili, da so me kar seboj vlekli; ne da bi bil dobro premislil, odšel sem za njimi po potu ki je peljal po strani zaliva doli. Sreča mi je bila mila. Ko sem prišel mimo razvalin pogreznene palače kraljice Ivane, zaslišal sem zopet vesele glase in videl s poslednjega visokokolnega voza poskakati dvoje ljudij in izginiti urno po nekej stezi, ki pelje po obrežji.“

„Redkokedaj sem še videl kak bolj romantičen

rovani vseh teh nesnag, ki so v srednjem veku vse druge evropske narode več ali manj okužile.

Plemstva se je jako malo pri njih ugnezdilo, še manj se je pa napravilo graščin. Norvegi neso poznali nikdar tiske, desetine, sploh kakega robstva ali suženstva; oni so ostali ves čas, kar zgodovina pomni, v vseh slojevih društva najbolj svobodni in neodvisni narod v celem Evropi. Še njihovi danski gospodarji se nezo nikoli upali odpraviti stari norveški „Odalsrecht“, to je pravo, vsled katerega ostane zemljiščino posestvo nedotakljiva družinska lastnina.

To domače norveško pravo je prouzročilo, da se neso mogla nikdar ali po nakupu, ali po podeljenji od strani kraljeve oblasti ustanoviti plemeni-taška imanja, kakor v obeh posestrimih; kajti tudi prodano zemljišče je imel pravico izvorni lastnik ali pa njegov dedič nazaj zahtevati, ako je vrnil kupnino.

V celem Evropi, ne izvzemši Grške in Srbske, ki sta zdihovali pod turškim jarmom, sta bili skozi celi srednji vek jedini svobodni deželi v pravem smislu besede: Norvegija in Črnogora. Tukaj ni bilo nobenega tlačana in grajskega nadzornika pri tlačanski roboti, vsak km t je bil popolni lastnik svoje zemlje in ni poznal nad seboj nikogar drugega, kakor svojega vladarja. V teh pokrajinah ni bilo treba nobene odprave tlake in desetine in drugih tacih in jednacih fevdalnih bremen, kakor se to čita v po-vestnici vseh drugih narodov cele Evrope.

V Veliki Britaniji se zdaj obdelovalec zemlje ni drugega kakor najemnik (farmer), ki živi v največji revščini, in v potu svojega obraza za razkošne lorde po zemlji droga in praska; nič boljše ali mo-rebiti še slabše se godi italijanskemu kolonu.

(Nadaljevanje v prihodnjem članku.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 28. maja.

Včerajšnji dan pričeli so trije **deželni zbori** svoja zasedanja, solnograški, štajerski in šlezijiški. Skoro gotovo bode v vseh treh letos prišlo na razgovor vprašanje o premembi volilnega reda in pa o soli. — Štajerski deželni zbor otvoril je d-želni glavari pl. Kaiserfeld-Blagatinšek z objavljenjem nekaterih ustanov, mej drugim zapustil je baron Mayer-Melnhof svoj grad Eir-nau in pa 25.000 gld. gotovine za hramnico; v ta-isti namen volja je štajerska hranilnica 50.000 gld. Razen opazke, da ni želeli razširjenja deželne av-tonomije, ker se z njo pomnože tudi bremena, ni imel govora njegov nič političnega v sebi. Predložil se je zboru načrt postave za razširjenje deželno-zborske volilne pravice tudi na petakarje.

Včeraj se je **ogerski državni zbor** s kra-ljevim reskriptom zaključil in se bode zopet sklical meseca decembra. — Delegacije se bodo sešle letos še le v drugi polovici meseca oktobra; zato je bode ogerski državni zbor svoje volitve v delegacije izvršil v prihodnjem zasedanju začetkom oktobra. Delegacije bodo letos na Dunaji zborovale in sicer

prizor kakor je bil ta, ki se je ponudil mojim očem, ko sem prišel na skalnato stezo, ki je peljala sem ter tja čez strme skalnate obrunke na morskobrežje, kamor so odšli svatje.“

„Na levi stali so temne razvaline starega grada kraljice Ivane, temnomodri valovi valé se po pro-storu, kjer so se nekdanj ustavljale knežje gondole in stražili z oklepi obdani helebardisti.“

„Na desni držal je daleč tja v morje ozek jezik suhe zemlje, posejan s skalami v najrazličnej-ših podobah, in se je končaval z ozko progó pen, kar je pričalo, da kameniti hrbet drži dalje pod vodo.“

„Na obrežji stalo je več ribiških koč, ki so bile na pol usekane v skalo in na pol sezidane iz debe-lih kamnov, prav zraven bil je pa narejen šotor iz dveh jader, ki sta bili vzeti iz v zalivu stoječih čol-nov. Jadri bili sta na jedni strani privezani na ri-biške kočé, proti morju pa na debel mlaj, ki je bil ves praznično ovit z listjem in cvetjem, svitlobar-vine svetilnice, svetli ognji na ognjiščih v kočah, velik svitel kres na kvišku strlečej skali oznanjevali so, da mislijo tu obhajati neko svečanost.“

„S prva obstal sem na stezi, da sem risal po-vrhen obris življenja, ki se je gibalo dol v nižavi.

ob jednom z državnim zborom. — Predsedstvo o-gerske gosposke zbornice je sedaj popolnjeno, ker je postal višji kamornik pl. Szögyeny-Marich predsednik, tavernik grof Cziraky pa podpred-sednik.

Vnanje države.

Kronanje carjevo v Moskvi izvršilo se je brez najmanjšega nerada. Mnogobrojni telegrami opi-sujejo nam krasoto in blesk tega slavnostnega čina. Ceremonija trajala je od 10. do 12^{3/4}. ure. Ko je car kleče molil za ljudstvo svoje, bil je tako prevzet ginjenja, da je glasno jokal. Vsem navzočnim, ki so mej to molitvo stali, stopile so solze v oči pri tem prizoru in čulo se je glasno ihtenje po dvorani. Sledečo molitvo za carja v imenu ljudstva govoril je Novgorodski metropolit in navzočni za njim klečeč, dočim je sam car stal. Po končanej svečanosti šla sta car in carica v Blagoveščensko in Arhangelsko cerkev, opravila onu kratke molitve, ter se po rudečih stopnicah vrnila v palačo, ter se s „krasnago krilca“, ležečega nad reko Moskvo, po-kazala zvestemu in navdušenemu narodu svojemu z običajnim trikratnim priklonom. Ob 3. pričel se je slavnostni banket v „granovitaji palati“. Ljudstvo vedlo se je mej vso slavnostjo uzorno; vzlic slabemu deževnemu vremenu vztrajalo je dolge ure pred ka-tedralo ter ob glavnih momentih svečanosti kleče molilo za svojega carja-batjuško. — Povodom kro-nanja podelil je car Andrejev red z briljanti gene-ralom: Miljutinu, Valujevu, Totlebnu, Adlerbergu, Reuternu, Heydenu in Gil-denstubbe-ju. Andrejev red brez briljantov so dobili: Putjatin, Mietlin, Titov, Loris-Melikov, Tolstoj, Dorganov, Novosel-skij in Verigin. Nadalje so prejeli: Baranov briljantni prstan s carjevo sluko, Dolgorukov večji portret carjev na prsni. Aleksander Nevskijev red z briljanti so dobili: Dondukov-Korsakov, Giers, Novikov, Kohanov. Isti red brez bri-ljantov: Soeši, Abaza, Voroncov-Daškov, Pobjedonoščev. Vladimirjev red prve vrste pa: Ignatjev, Nabokov, Pahlen, Drentelen, Albedinski, Possjet. — Veliki knez Mihael imenovan je prisodnikom ministerskega komiteta.

Mej Avstrijo in Rumunijo so bili zadnje čase, kakor poroča privatni telegram berlinskega „Tagblatta“, tajna obravnavanja o donavskem vpra-senju. Rumunija je izjavila, da hoče popustiti svoj upor proti londonskej pogodbi, ako Avstrija priznava, da se udeležuje samo vsled evropskega mandata komisijsona za donavsko érto Braila Železna Vrata, ne pa kot podonavska država. To pa je Avstrija kratko malo zanikala. Vsled tega odgovora da je dobil prestolni govor rumunski znani ostrí svoj zna-čaj. — Rečeni list prinesel je tudi poročilo iz Bu-kurešta, da so onu razkrili zaroto proti kralju Karolu. „Wolffov bureau“ pa poroča, da sicer ni bila prava zarota, ampak da je dobila policija bu-kureška iz več mest Moldave vesti, da se pripravlja v dan 22. maja napad na kralja in za to so se po-tem storile varnostne priprave.

Republika francoska tira zadnje čase z veliko doslednostjo in energijo svojo kolonijsko po-litiko v vzhodnej Aziji. V petek pa je došla depeša iz Saigona, ki poroča o francoskem porazu. Po-veljnik ekspedicije v Tonking, Rivière, vršil je s štiristo možmi in oddelkom deželne vojske rekog-noskovanje, pa je bil blizu Hanoi od velike mno-

Ko se je pa počasi stemnilo in so pisane svetilnice dajale vedno večjo in mnogovrstnejšo svitlobo, po-stal sem pogumnejši, tembolj, ker so čolai napol-neni z gosti in radovednejši prihajali drug za dru-zim, da sem se lahko, ne da bi me bil kdo zapazil, za-mešal mej ljudi. Na zadnje prišel sem na mesto, kakeršno sem želel. Neka štrleča skala me je na pol zakrivala, kres na desni je z rudečim plame-nom razsvitljeval malerično množico, ki je taborila pred menoj.“

„Velike skledé makaronov nosile so se mej hrumečimi gosti okrog, ribe, frutte de mare bile so na mizi nakupičene mej sadjem in zelenjavo, vino prinašali so iz temnih kletij v velikih opletelih ste-kleonicah, in kmalu bila je cela družba pisani roj, da nesi več razložil gostov od gledalcev. Pa kakšne podobe, kakšne lepe postave skakale so pred menoj! Mlade, smejoče se ženske, stare nagubančene babe, katerih kinč je le še bolj na videz stavil njih pre-perelost, pol nagi otroci, ki so se z vso brezobzir-nostjo mladine plazili pod mizami, da bi ujeli kako breskvo, ki bi se na tla zvalila ali polobgrizeno melonino skorjo, možki, tako rujavi kakor bron, tako črnooki in tršati, da bi bil lahko mislil, da imam pred seboj druhal afrikanskih tihotapcev; obrazi bili

žice — kakor se trdi, regularne kinežke — vojske napaden, ter se je moral umakniti v Hanoi. Pri tem umikanji pa je bil Rivière ubit in fregatni ka-pitan de Vilers smrtno ranjen. Vsa izguba šteje šestindvajset mrtvih in jednoindvajset ranjenecv. Zbog te izgube velik nemir v francoski kamori, ki je potem jednoglasno votirala kredit za ekspe-dicijo v Tonking. Pomorski minister telegráfo-val je guvernerju v Cochinchino, da naj izda voja-kom to le dnevno povelje: „Kamora votirala je so-glasno kredit za ekspedicijo v Tonking; Francija bode maščevala svoje slavne otroke.“ Mogoče, da pride vsled tega do prave vojske mej Francosko in Chino.

Dopisi.

Iz Celja 29. maja [Izv. dop.] Deputacij kmetskih občin za sprejem cesarja se je v čitalničnej dvorani izvolila dne 20. t. m. od zastop-nikov občin iz sodnijskih okrajev: Celje, Laško, Šmarje, Konjice, Slovenjgradec, Šostanj, Gornjigrad in Vransko. Izvoljeni so bili sledeči: Bračić Miha, Smodej Janez, Vizjak Miha, Lipovšek Franc, Kačič Jernej, Guček Franc, Podgoršek Franc, Ocvirk Ja-kob, Gradšnik Jernej, Rudolf Janez, Vivod Janez, Bart Janez, Skubic Franc, Vošnjak Janez, Lipold Jože, Spende Jakob, Prislán Franc in Šorn Gašpar. Deputacijo vodil in cesarja slovenski nagovoril bode gospod Jože Lipold, posestnik v Mozirji. Deputacijo bode tudi poslala Čitalnica, katoliško društvo v Celji, zveza slovenskih pesojilnic v Celji in južno-štajer-sko sadjerejsko društvo v Št. Jurji.

Celjski slavnostni odbor je za vse te deputacije uložil prošnje za sprejem pri dotični oblastnji.

Sevniški, Brežki in Kozijanski sodnijski okraj poslal bo posebno deputacijo kmetskih občin na Zi-danmost.

Iz Trsta 26. maja. [Izv. dop.] Za tabor v Brezovici poleg Materije in postaje Herpelje-Kozina se delajo obširne priprave. Danes naznanjajo po voglih v Trstu veliki plakati tabor; lahoničem je to trn v očeh, kajti dan na dan pisarijo iz Istre v tukajšnje lokalne laške časopise. Dobro bi bilo, da se ga udeleži od blizu in daleč obilo rodoljubov, pri-poročeno bode tudi rodoljubom in korporacijam, ki nemale prilike prisustovati, da telegrafično izrazijo svoje pozdrave in svoje soglasje, ker tudi to povzdi-guje navdušeno narodni čut. Brzjavaj naj se pošiljajo na železniško postajo Kozina-Herpelje. Narodna društva naj se udeležujejo če je mogoče z zastavami. To bode četrti tabor v Istri; najstijnejši mej temi bil je oni v Dolini 27. oktobra leta 1878, kateremu je politično društvo „Edinost“ tudi postavilo spominek, tri metre visoko kamenito piramido. Gotovo je, da temu prihodnjemu taboru še drugi slede v osrčji Istre. Lahoni v jedno mer kriče: Istra je italijanska; kdo bi se ne smijal temu iredentovskemu kriku? Na noge Slovenci, Istre, Primorske in Kranjske; pridite na tabor,

so nekateri grdi, drugi so pa zopet s svojo lepoto spominjali na starinske črte — to vse je ropotalo, pelo, vriskalo in plesalo pred mojimi očmi, tako da kmalu nesem vedel kaj bi na papir narisal.“

„Na zgornjem konci mize sedela sta ženin in nevesta, obdana od prijateljev in sorodnikov; ona bila je stegneno, črnooko dekle, prijaznim smehlja-njem in gorečimi pogledi; on pa krepka, žilasta po-stava, pravi neapolitanski tihotapski tip, ki se je to trenutje gotovo bolj brigal za makarone in vinske vrče, kakor pa za nevesto.“

„Kar se zasliši močen krik, da je kar skozi ušesa letelo, podoben kriku tonovščice s skalnatega hrbta, okrog katerega so lesketali se valovi s sreb-ro-belim fosfornim bleskom, kar je navadno po letu na srednjemzemskem morji. To znamenje napravilo je nekak magičen utis na vse. Smrtna tišina je na-stala, celo otroci so umolkni. Potem je pa iz vseh grl zadonel omamljivi evviva, klobuke in kape me-tali so v zrak, tamborine in gitare prikazale so se iz skritih futralov; ko je nekaj ribičev vzelo goreče oljkine veje v roke in ž njimi maha lo po zraku, drla je vsa ostala druhal z gitarami na čelu doli na breg, da sprejmó pričakovanega gosta.“

„Moje oči gledale so po morji. Z začetka ne-

kamor pridejo naši vrli bratje Hrvatje, na taboru utrdili bomo močnejši vez, ki nas veže po krvi in geografski legi, tam se bomo spoznali in izrekli, da Istra je in bo naša pod mogočnim žezlom Avstrije. Dubovščina pa, ki ima največ prilike in upliva, naj v svojih župah navdušuje svoje farane za tabor in se izgledno sama v obilici udeleži. Dubovščina je narodna, zagotovljeni smo, da bode tudi svojo narodno dolžnost storila, saj živi mej narodom in je za narod tudi uneta.

Iz Trsta se bode udeležilo veliko število narodnjakov; odpeljejo se ra omibusih in drugih vozovih. Tudi tržaški Sokol se udeleži tabora, saj tako je prav. Odbor političnega društva odšel bode v jutru rano, da položi prej venec na gomilo prerano umrlega izglednega svojega odbornika Šabeca v Podgradu, potem pa se vrne na tabor čez Materijo v Brezovico.

Ker nismo Slovenci od dolinskega tabora še nobenega priredili, je ta tem več znameniten, ker se je začelo po Istri orati zapuščeno narodno polje, ki ga boče pogoltniti laški molob. Torej Slovenci in Hrvatje, hajdimo na tabor!

Domače stvari.

— (Gosp. deželni predsednik Winkler) odpeljal se je včeraj dopoldne vsled brzovjavnega poziva na Dunaj.

— (Bralno društvo Gorenje in Dolnje Logaško) priredi na dan prihoda Nj. Veličanstva v Logatec in Idrijo s pomočjo družih sl. društev Notranjskih „velikansko ljudsko veselico“ v spomin prihoda Nj. Veličanstva v deželo Notranjsko. V to svrhu volil se je slavnostni odbor 24. t. m. kateremu je gotovo dolžnost sveta, da se izvrši svečanost izborna.

— (Iz Jarenine) piše se nam v 28. dan t. m.: Naš krajni šolski svet namerava v prihodnji seji v pokoj stopivšemu uzornemu učitelju gosp. Udru za 42 letno uspešno in trudoljubivo delo vanje svojo hvalo in pripoznanje izreči in ga zaradi njegovih redkih učiteljskih vrlin in značajnosti priporočati za odlikovanje.

— (Nadloge na kmetih.) Piše nam prijatelj z dežele: Meščanje ne živite baš v svetih nebesih, ali na marsikatero stran se vam boljše godi, nego nam, kmetom in kmečkimi ljudem! Horatius Flaccus, ali kakor se je ta rimski pesnik, po najnovejših preiskavah neravnost Abrahamov potomec, v istini imenoval — Horatius „Flékeles“ je lahko pel: „Beatus ille, qui procul negotiis“, „srečen tisti, ki za vódko drži“, kajti njemu se ni še nobena krivica godila, kadar se je po leti hladil na kmetih okolo starega Rima! Mi vam, meščanom, privoščimo vse dobro, pa ne boste zamerili, če mi tudi sebi privoščimo le dobro. Pri vas po mestih dobavljate vse pisma, listnice, časopise in drugo tako zastoj na dom, če potem ob novem letu daste kaj „vkup“,

ali pa se preselite zadnje dni decembra, nihče vas ne bo tožil — ali pri nas moramo plačati poštnega fanta ali poštno dekle za vsako stvar posebej. Če hodiš pa sam na pošto po doposlane stvari, moraš tudi plačati uradu, 50 novčičov „logerčinža“ na mesec. Kaj menite, meščanje, koliko se to nabere? Pa še jedna. Vas strežejo brzovlaki in poštni vlaki, nas pa le poštni vlaki; vi ste tedaj večkrat in hitrejši postreženi, nego-li mi. Na nekaterih manjših krajih se brzovlak ne ustavlja, ali četudi se ustavlja, ne prinaša pošte. Poslednje je samo ob sebi dovolj čudno, glede prvega se pa vender smemo vprašati: ali je res treba vlaku ustaviti se na vseh postajah, da opravi pošto? V Ameriki vozijo osobito mej New-Yorkom in Chicago vlaki, kateri so za tretjino hitrejši, nego-li naši brzovlaki, ki postajajo samo na glavnih postajah, ali opravljajo pa pošto pisem in časnikov za vse postaje cele proge. Poštne vreče mečejo brez nevarnosti vun v najhitrejšem diru vlaka; da pa uradnik na vlaku tudi ujame poštne vreče, za to so baje v Ameriki na postajah čisto lahke a umestne priprave, ki poganjajo usnjive vreče v drdrajoči vlak. Pri vas pa ni tako: „Amerika du hast besser!“ Dela pa bi se ta stvar tudi pri nas tako uravnati in brez težav. Tudi nam na deželi je čas, ki si ga v prometu prihranimo, denár. In v politiki tudi zaostajamo, ker ne izvemo o pravem času, da bi glasove oddali. Vi meščanje že desetkrat pozabite, kar mi stoprav izvemo, če nam še teh novic vlak ne odpelje, kar se ne zgodi redko. Ali pri vsem tem so pri nas poštne marke po tisti ceni in tistem kupu, kakor po mestih, in za tega delj bi mi dejali, da smemo tudi mi na kmetih tiste dobrote uživati in zahtevati, katere so le mogoče in jih uživata vi, meščanje — brez zamere! Sploh pa ne bi bilo greh, zadevo to premisliti; zatorej jo priporočamo slavnemu občinstvu, poštним vodstvom in ministru za promet. —o.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 29. maja. „Wiener-Zeitung“ objavlja, da je cesar podelil tajnemu svetniku grofu Franu Falkenhayn-u red železne krone prve vrste z vojno dekoracijo.

Carigrad 29. maja. Roparji izpustili so vse v okolici Smyrne ujete in odpeljane osebe.

Moskva 29. maja. Včerajšna plesna slavnost v Granovitaji palati bila najsijajnejša. Car in carica prišla sta ob 9¹/₂ uri, ostala do 11. ure ter se udeležila tudi plesa. Carju in carici poklonjeni krasni darovi bili so razstavljeni v dvorani. Kreml bil je čarobno razsvetljen.

Moskva 28. maja. Car ogledal si je včeraj brez spremstva razsvetljavo ter vzprijemal danes čestitke državnih dostojanstvenikov, diplomatov, izrednih zastopnikov, duhovščine in

državnega sveta. Vsi vladarji in načelniki držav poslali so povodom kronanja brzovjavnega čestitke.

Pariz 28. maja. Hoyos izročil je predsedniku Grévy-ju svoja poverilna pisma in menjal z njim jako prijazno besede.

Po poročilih iz Hongkonga z dne 27. t. m. je kitajska vlada jako spravljivega mišljenja; ne bode posredovala v Anamskem vprašanji, a tudi ne dopustila, da si Francoska prisvoji Tongking.

Shod zveze županov ljubljanskega okrajnega glavarstva

vršil se je zadnjo soboto ob 2. uri popoldne v dvorani ljubljanske Čitalnice. Navzočnih bilo je 50 županov in svetovalcev. Prisotni so bili tudi gg. dr. Karol Bleiweis-Trsteniški in Luka Robič kot bivša deželna poslanca, in dr. Ivan Tavčar kot od izvrševalnega odbora povabljeni kandidat. Predsednik gosp. Bavdek prične zborovanje in opomni, da so se župani sešli, da se posvetujejo, katere može voliti v deželni zbor. On izraža upanje, da bode za tista dva kandidata, za katere se odloči denašnji shod, tudi vsaki član zveze z vso močjo deloval, da se pokaže veljavnost zveze županov. Konečno prosi, naj se razgovori vrše mirnim potom. Tajnik g. Anton Knez prebere zapisnik zadnjega občnega zbora in izvolijo se za verifikatorje gg. župani Cunder, Korbar in Zorec.

Gospod tajnik nadalje jako obširno in točno poroča o delovanju izvrševalnega odbora, kako je ustrezal sklepom zadnjega občnega zbora. Razvidi se iz poročila, da je izvrševalni odbor storil mnogo koristnega za župane in v obče za kmetovalce, in da se je svoje naloge res z veseljem poprijel in vse z veliko spretnostjo dogotovil.

Predsednik g. Bavdek predstavi potem zboru gospode kandidate za deželni zbor. Zbor sklene, da zapuste vsi trije gospodje dvorano, potem pa drug za drugim pove svoj program.

Prvi poprime besedo g. dr. Karol Bleiweis-Trsteniški. On pravi, da njegovo delovanje v deželnem zboru je pričelo se še le v začetnem zasedanju, ki je pa trajalo le štiri tedne. Opraviti se za korist kmetijskega ljudstva pri dosedanji večini ni dalo ničesar in ni dvombe, da stori nov deželni zbor svojo dolžnost. Najbolj važno bode, da se kmetovalcem šolska bremena nekoliko olajšalo, h čemur bode deloma pripomogla v državnem zboru sklenena šolska novela, da se uvede poldnevni pouk itd. Popraviti bo treba tudi srenjsko postavo, omejiti prosto ženitovanje, gledati na to, da se kolikor mogoče zmanjšajo velika plačila, katere ima krajska dežela odrajtovati za svoje bolnike drugim deželam. Seveda bode nov deželni zbor pri uradovanji dal domači besedi prvo mesto. Sploh, sklene govornik, bode on

sem videl družega, kakor lunine proge in čudno sveteče valove, ki so se kakor goreči špirit lomili ob zemljini jezik. Na to prikazala se je neka temna stvar in vila se kakor strašen delfin na krajnem konci zemljinega jezika, priletela je kakor pušica v srebrnosvitlo lunino progo in pokazalo se je, da je jeden onih ribiških čolnov, kateri letajo vojeni od šestnajstih veslarjev tako hitro, kakor tonovščica po sredozemskem morji. Predno so prišli ribiči na kraj morja, obstal je čoln, in iz čolna stopili sta dve osobi, kateri so vsi obstopili, in ju z veseljem, pozdravi in oboževanjem spremili v okinčani šotor. Ti dve osobi bili sta tako zanimljivi, da sta obrnili na se vso mojo pozornost. Jeden bil je mlad stegnen mož, rujav kakor Arabec, z ostrimi črtami, in v njegovem pogledu bilo je nekaj posebnega, da skoraj kraljevega. S klobuka mahali so mu vsi zmedeni raznobojni svilnati trakovi. Okrog pleč imel je zametovo jopico z zlatimi portami in z velikimi masivnimi srebrnimi gumbi, izpod nje videla se je krasna s čipkami obrobljena srajca. Odpet baržunast životnik se je skrival spodaj v zgubano temno-rudečo pasilnico; če še pristavim, da so bile rumene gamašne in široke baržunaste hlače do kolen vsa

druga njegova obleka, pa boste spoznali nošo, ki jo nosijo bogati vinčeki okrog Amalfija.“

„Drugi gost bila je mlada deklica, nežna, gibčna postava, dovršena lepota z grškim profilom in onim čudovitim in melanholičnim izrazom v očeh, ki dela marsikako neapolitansko žensko tako mično. Imela je gubovit temnozelen plašč, katerega ovratnik je na pol potegnila čez glavo, da jo je varoval pomorskega vetra. Na mah ga je slekla in vrgla nekemu ribiču; ko je obrnila glavo k ognju, pokazali so se k mojemu velikemu začudenju gosti, dolgi, skoraj zlatorudeči lasje, ki so ležali prepleteni z bisernimi vrvicami kakor gloriozni sijaj na njenem temelji.“

„Nič redkega neso Neapolitanke z rudečkastimi lasmi. Na obalah zaliva, kjer so Franki, Normani, Longobardi in sto družih narodov gospodovali drug za drugim, se namreč italijansko pleme ni ohranilo tako čisto kakor po sabinskih in volskih dolinah. A las s tako čistim kovinskim bleskom in zlatorudečim blščem še vender nesem videl, in to je delalo, da so se še bolj videle njene temne obrvi in ponosni pogledi, ko se je ozirala po zbranih.“

„A če me je že mikala njena lepota, občudo-

val sem naravnost njeno nošo. Jaz nečem govoriti o čipkah, o bogato obšitem baržunastem jopiču, mnogobojnej svilnatej obleki in majhnih čevljičkih z velikimi zaponkami. To vse sem že poznal iz modelov in iz življenja doli v lukii, kadar pridejo kmetje iz Sorrenta, iz Ischie v prazničnih oblačilih v mesto. Ne, čemur sem se čudil, bil je lesk dragocenih kamnov, s katerimi je bila okinčana. Zdaj še le, ko se je usela ne daleč od mene v šotoru, mogel sem še le prav videti, da te roči neso kupljene v bornih prodajalnicah zlatarjev pri sv. Luciji, da so na njenem vratu in v njenih ušesih viseli biserji, demanti, safir, kakeršne imajo komaj najbogatejši dragotinarji na Toledskej cesti — da, v moje veliko začudenje bili so kakor oreh debeli biseri, ki so kakor snežene jagode bili zapleteni mej njenimi lasmi, katere sem imel z začetka za rimske, ki so pa bili pristni, kakor bi bili ravnokar prinešeni iz globočine morja. Če vzamemo v poštev še kakor kri rudeče korale okrog njenega vratu in z rubini okovane zapestnice, je gotovo: če že ni bila nikaka knežna, imela je pa vender na sebi knežje bogastvo.“

(Dalje prih.)

tako deloval, kakor ga je učil njegov rajni oče. (Dobro! Dobro!)

Drugi se oglasi bivši poslanec g. Luka Robič. On pravi, da je še le v poznejšem času bil izvoljen poslancem ljubljanske okolice, da pa hoče navesti, kar je v tem času za svoje volilce storil. V zboru ni bilo doseči ničesar, kajti nasprotniki imeli so večino. Govornik pravi, da je bil poklican v deželno komisijo za popravo tarifov. S prva se je Kranjskeje odpisalo komaj 100 000 gld. davka, a pozneje so se tarifi popravili tako, da je bilo odpisanih več nego 300 000 gld. V reklamacijsko komisijo, pravi govornik, da ga ni volil dež. zbor, nego da ga je poklicala vlada, a ni pozabil na svoje volilce-kmetovalce, kajti deloval je na to, da je odpisanih bilo 145.000 gld. Če ni morebiti vse tako, kakor bi se želelo, posebno v ljubljanski okolici, ako neso občine v pravej razmeri itd., vendar se je mnogo doseglo.

Tretji se oglasi g. dr. Tavčar. On pravi, da je prišel na povabilo. Gospodje volilci naj sodijo po prosti volji, on ni kandidat z zavestjo, da bode gotovo izvoljen, še hvaležen bode možem, ako ga ne izbero. Do zdaj ni bila navada, da se je v kakem volilnem okraji oglašilo po več narodnih kandidatov, zatorej govornik izjavi, da njegova kandidatura ne gre proti g. dru. Bleiweisu-Trsteniškem, nego proti kandidaturi g. Luka Robiča. Govornik pravi nadalje, da je posel dež. poslanca jako težaven, treba neumornega dela, in zato treba kandidatu pomisliti, je li svojej nalogi kos, — da je on (govornik) rojen v kmetijski hiši, da iskreno ljubi svoj materni jezik, da pa nikdar ne bode pozabil, da ga je v tem jeziku mati učila prvo molitev, zaradi tega bode nasprotoval vsemu, kar bi bilo nasprotno katoliškemu čutu, ali kar bi podpiralo versko mlačnost. Kmetijski stan je prvi, treba se bode pečati z njim, gledati na poljedelstvo in živinorejo, skrbeti, da se predružači samouprava občin, ki imajo premalo močij nad žandariji. Tudi županska spričevala bi se ne smela čitati vpričo zločincev in njih sorodnikov. Govornik bode volilcem na razpolaganje s svojimi brezplačnimi sveti in brezplačno posredoval v vseh političnih in občinskih stvareh.

Gosp. Ogorelec priporoča potem kandidaturu gg. dra. Bleiweisa in dra. Tavčarja v obširnem govoru.

Gosp. Knez iz Viča nasvetuje, naj bi se kandidatom postavil kmetovalec, da bi bili zastopani vsi stanovi, kakor v mestnem zboru, in nasvetuje g. Ad. Gallé-ta, ki pa kandidature ne vzprejme.

Gosp. Matijan iz Gornje Šiške nasvetuje g. Kneza iz Viča, ki pa dobi le malo glasov.

Ko se je za kandidaturu dr. Tavčarja oglašil še g. Anton Knez, vrši se glasovanje, pri katerem se sprejme kandidatura g. dra. viteza Bleiweisa jednoglasno, ona g. dr. Tavčarja z vsemi proti dvema glasoma.

Sledi potem interpelacija g. Antona Kneza, do podpredsednika g. Adolfa Galleta. (Glej včerajšnje poslano.)

H koncu zborovanja došel je tudi g. okrajni glavar g. Wurzbach, in zveza županov se je razgovarjala, kako slavno vzprijeti ob 600letnici Nj. Veličanstvo presvitlega cesarja. Izvolil se je v ta namen ožji odbor bližnjih županov.

Dunajska borza

dné 29. maja.

Papirna renta	78 gld. 25	kr.
Srebrna renta	78 " 80	"
Zlata renta	99 " —	"
5% marcna renta	93 " 25	"
Akcije narodne banke	838 " —	"
Kreditne akcije	300 " —	"
London	120 " 05	"
Napol	9 " 51	"
C. kr. cekini	5 " 66	"
Nemške marke	58 " 50	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	" 50
Državne srečke iz l. 1864	100 " 169	" 50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98 " 90	"
Ogrska zlata renta 6%	120 " 40	"
" " " " 4%	88 " 50	"
" " " " 5%	86 " 95	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113	" 75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118 " 20	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	101 " 50	"

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Hiša se prodaja

v Begunjah (per Rakek, Cerknica) s 4 sobami, kuhinjo, kletjo, vse obokano, krito z opeko; hlev za 9 parov, dva hleva, kašča, klet, kozole v tribo, 6 predelov, skedenj, kozole samec, 5 predelov, ves hrastov, poleg ceste iz Rakeka na sv. Vid nad Blokami. Vrt in prostor gori omenjenega poslopja meri 2310 □ metrov.
Kupci naj se oglašijo v Cerknici pri g. Franu Turšiču št. 68. (365—1)

Naznanilo in priporočilo.

Ponižno podpisani naznanja, da je začetkom majnika meseca prevzel in dobro uredil

čitalnično gostilno,

katero najtopleje priporoča tukajšnjemu in vnanjemu p. n. občinstvu z zagotovitvijo, da si bo po vseh močeh prizadeval, častitim svojim gostom postrežiti z okusnimi jedili, raznimi namiznimi, bizeljskimi vini in črnino — tudi v butelijah — ter najboljšim Kozlerjevim carskim pivom, vse to ob nagli in skrbni postrežbi in po nizkih cenah. Opoludanska hrana se daje tudi po mesečnem naročilu v gostilni in čez ulice na dom.

Častitej duhovščini se še posebno priporoča s postnimi jedili ob petkih in drugih postnih dnevih. Vrt, hladen in senčen, je tudi že odprt, ravno tako za zabavo častitih gostov pokrito kegljišče, čisto popravljeno in na novo uredjeno.

Posebno se priporoča tudi slavnim narodnim društvom za shode in večerne zabave.

Nadejajoč se prav obilnega obiskovanja in zagotavljač najskrbnejšo postrežbo, se prav uljudno priporoča

Ignacij Korošec,

gostilničar čitalnične restavracije v Ljubljani.

(363—1)

Št. 3479.

(364—1)

Razpis.

Na zemljišči, ki ga je kupila dežela Kranjska poleg podaljšane Knaffel-nove ulice v Ljubljani, zidati se ima nov deželni muzej „Rudolfinum“.

Dotična stavbinska dela oddala se bodo razvrstena, in sicer za zdaj sledečim skupinam obrtnikov proti plačilu dovršenega dela na podlagi jednotnih

Tujci:
28. maja.
Pri Slovani: Moseš z Dunaja.
— Weislan iz Trsta. — Jencić iz
Novoga Mesta. — Sotšehg z Dunaja.
Pri Malici: pl. Wurzbach z
Dunaja. — Lavrč iz Rakeka.
Landecker z Dunaja. — Tomovič iz
Zagreba.

FRANZ
JOSEF
BITTER
QUELLE

Zahtevaj se vedno izrečno: „FRAN-JOSIPOVA GRENČICA“.
Zaloge povsod. (98—10) Vodstvo razpošiljatve v Budapešti.

cen; sprejemale se bodo pa tudi splošne ponudbe za vse ali za več skupin v izvršitev določenih del. Zarad oddaje teh del se razpisuje pismena ponudbena obravnava do uštetega

13. junija t. l.

Po skupinah razvrsteno delo je izračunjeno:
a) Kopanje tal in zidarsko delo, h kateremu je tudi uračunjeno podobarsko delo in iz cementa ulito blago, potem naprava hišnega vodnjaka, na 117.712 gld. 12 kr.
b) kamnarsko delo na 20.667 " 50 "
c) potrebno železje na 23.428 " 79 "
d) tesarsko delo na 9.245 " 75 "
e) delo krovca s skriami na 5.954 " 77 "
f) kleparsko delo na 4.541 " 09 "

Dotični stavbinski podatki, namreč: splošni in posebni stavbinski pogoji, črteži in proračun so na razgled v pisarni deželnega stavbinskega urada, v Reduti I. nadstropje, vsaki dan od 9. do 12. ure dopoldne in od 3. do 5. ure popoldne.

Ponudniki naj oddajo svoje ponudbe vsaj do 13. junija t. l. do 12. ure dopoldne pri uležnem zapisniku deželnega odbora kranjskega, v Reduti I. nadstropje.

Ponudbe morajo biti na kolek pisane in zapечатene in z napisom na zavitku: „Ponudba za delo pri stavbi deželnega muzeja „Rudolfinum“ v Ljubljani“. Vsakej ponudbi se ima priložiti 10% na jamščina dotične, zgoraj za vsako delo naznanjene dražbene cene, bodi si v gotovini ali v branilničnih knjizicah kranjske branilnice ali v avstrijskih državnih dolžnih pismih po sedanjej tržnej ceni (kurzu), ako ta ne presega imenske vrednosti.

Vsak ponudnik se mora v ponudbi izjaviti, da pozna predmet dela in zgoraj imenovane stavbinske črteže, proračune in dražbene pogoje, ter da se tem pogojem pravokrepno podvrže.

Ponudniki naj razločno s številkami in z besedami zapišejo svoj ponudni znesek v jednotnih cenah in koliko odstotkov odjenjajo od jednotnih dražbenih cen, ter naj ponudbi pristavijo kraj in dan, potem svoje bivališče, svoj stan in svoj posel in lastnoročni podpis krstnega in rodbinskega imena.

Deželni odbor si pridržuje pravico, izmed ponudnikov po svojej razbornosti izbrati si podjetnike brez ozira na to, koliko odstotkov kdo odjenja.

Oziralo se bode le na pismene, v razpisni dobi došle ponudbe.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 28. maja 1883.

Deželni glavar: Thurn.

„prijeten in priročen lek za čiščenje.“
Prof. VALENTA, Ljubljana.

„ne prouzroča nobenih težav.“
Prof. pl. BAMBERGER, Dunaj.

„je uspešnije, kakor druge grenčice.“
Prof. LEIDESDORF, Dunaj.

Ob priliki predstoječega prihoda Nj. Veličanstva k šeststoletnej deželnej slavnosti priporočam se najtopleje za

slovesno okrašenje hiš,
celih ulic in prostorov,
kakor tudi za pravilno dekoriranje oken,
balkonov in uhodov

v Ljubljani, kakor tudi izven nje po deželi. Tudi se priporočam za prireditve

zastav, praporov, grbov in drugih okraskov
vsake vrste in velikosti in v vseh zahtevanih barvah, (360—2)

vse solidno izdelano po najnižjih cenah.

Da se more jamčiti za pravočasno izvršitev čestitih naročil, prosí jih kar hitro možno izvesti

z odličnim spoštovanjem udani

FRAN DOBERLET.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.